

В царстві прообразів Зеров Микола Костянтинович

Ми пропливали вдвох, я й чарівник Вергілій
Снагою дивною без котвиці й весла.
Ми їхали вперед, і хвиля нас несла
До ніжних лотосів і сніжнобілих лілій.

І квітів тих було без ліку і числа.
І запитався я: де, на якому Нилі
І що за квіти тут колишуться на хвилі?
І відповідь почув таємного посла.

Ці ніжні лілії, що уповають чаром,
Далеко від землі, а valle lacrimarum?
Зросли тут засівом Господньої руки.

Далекі від тривоги і від земної сварки,
Вони колишуться, одвічні двійники
Сонетів і канцон великого Петрарки.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/v_tsarstvi_proobraziv